

hellere maa udelukke hele dette Affnit af Loven, thi saa vil det i det praktiske Liv faae meget ringe Betydning. Kommer en saadan Lov frem, vil man efter nogle Aars Forløb egentlig ikke kunne sige, hvilken Indflydelse det kunde have havt, naar Fordringen var bleven skillet nogenlunde moderat; thi at forlange 50 pCt. i ethvert Tilfaelde er ligesaa godt som at udelukke Afford i 9 af 10 Tilfaelde. Jeg skal altsaa tillade mig meget at fraraade Wændingsforslaget under Nr. 35. — Dernæst skal jeg tillade mig at sige nogle Ord om Forslaget under Nr. 30. Ved første Behandling gjorde jeg gjældende, at den Selvstændighed, som var givet Kreditorerne ved denne Lov i Modsetning til tidligere Tilstande, ikke vilde være konsekvent gennemført, med mindre man gjorde de samme Fordringer gjældende overfor den midlertidige Bestyrer og Inkassator som overfor Kurator. Udvalget er nu i sin Helhed gaaet ind paa et Forslag om at stille den midlertidige Bestyrer i saa Henseende lige med Kurator, men man har ikke kunnet gaa ind paa at gennemføre Lovens konsekvent med Hensyn til Inkassator. Jeg beder ærede Medlemmer at se, hvorledes Forholdet er nu, og hvorledes det vil blive, hvis Lovforslaget bliver til Lov, med Ordene i § 80. Nu er det en given Ting, at Inkassator ikke vælges af Skifteretten, men af Kreditorerne. Jeg gad nu vidst, naar man kommer med en Lov, der vil give Kreditorerne større Magt, om man da samtidig i denne Lov kan ville indføre en Bestemmelse, der gaar tilbage og forværrer Tilstanden. Før var Inkassatorvalget afhængigt af Kreditorerne; nu siger man, at, naar Kreditorerne ingen Kurator vælge og ingen midlertidig Bestyrer, kan Skifteretten antage en Inkassator. Man lægger altsaa i Skifterettens Haand Noget, som den ikke før har haft Magt over, og dernæst sætter man en Fristelse for Skifteretten til slet ikke at gaa ind paa, at der vælges en midlertidig Bestyrer, thi saa har Skifteretten væsentlig Magten. Fremdeles skal jeg gjøre opmærksom paa, at Inkassator inkasserer baade Auktionssummerne og udestaaende Fordringer. Nu forekommer det mig dog at være i høieste Grad urimeligt at sige, at Dommeren selv skal an-

tage en Inkassator af udestaaende Fordringer, ja, man gjør det muligt for ham at sætte sig selv eller sin Fuldmægtig til at inkassere Fordringer, som indtales ved den Ret, hvor han selv er Dommer. Naar Ordene blive staaende, som de staa, bliver det ikke alene Auktionspenge, men alle Penges, ogsaa udestaaende Fordringer, som Dommeren eller hans Fuldmægtig skal kunne inkassere, og dette er inkonsekvent. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke alene er den Paagjældendes Egenkab som Dommerens personlige Fuldmægtig, man vil ramme; men §§ 53 og 66 er der krævet andre Egenkaber. Nu mere vistnok de Betingelser, som der opstilles, nemlig at den Paagjældende skal være uberygget, vederhæftig og forretningskyndig, saa moderate, at der kan tages hvilken som helst Skrivedræng; dette antager jeg imidlertid ikke er Meningen, men det ligger i Ordene, naar man beholder § 80, som den nu staa. Den ærede Ordfører anførte to Grunde for at lade § 80 staa som den staa. Den første Grund var den, at det er naturligt og billigt at tillægge Dommeren denne Magt. Jeg maa her til sige, at jeg finder det unaturligt at tillægge ham den. Man kommer med en ny Lov for at give Kreditorerne en større Ret, og faae de ikke denne Ret, fordi der ikke udnævnes nogen Kurator, saa kan man ikke komme videre end til at sige, at saa skulle de beholde den Ret, de tidligere have havt; men Lovforslaget og Udvalget tillægge Skifteretten en Magt, som den aldrig før har havt. Den anden Grund, som den ærede Ordfører anførte, var Spørgsmaalet om Kontorholdsogdgjævelsen. Nu vil jeg sige, at, naar der er Tale om en saadan ny Lov og i det Hele om nye Principer for Rettens Ordning, saa tror jeg ikke, at man bør tage Hensyn til et saadant pekuniært Spørgsmaal som dette, om det alligen bliver nødvendigt for Statskassen at udrede nogle tusinde Rigsdaler mere om Aaret til Kontorhold. Man maa meget snarere se paa Forholdene, som de ere efter den nu bestaaende Lovgivning, og der bestemmes det i en Forordning af 1802, at man, for at værne om Apartifsheden ved Rettens Pleie og ikke svække Tilliden til Domstolene,